

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Jus Canonicum Ad Libros V. Decretalium Gregorii IX.

Huth, Adam

Augustæ Vindelicorum, 1732

18. De confessis

[urn:nbn:de:hbz:466:1-63433](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-63433)

servando servabiles servet, vel si servari non possunt, pretium inde redactum lite finita cum victori restituat. *In Victore* inducit obligationem præstandi indemnem sequestrem, omnia damna & sumptus vel necessario vel utiliter factos compensandi. *c. 2. de dol. & contum. Clem. un. h.* Unde victori ejusque hæredibus competit *actio depositi sequestraria directa. L. 1. §. 24. ff. de pos. Sequestro contra victorem contraria. L. 5. §. fin. eod.* Salarium tamen *de jure* non competit sequestro.

Q. 6. Qualiter tollatur sequestrum? Resp. Lite finita. 2. Cautione & fidejussione sufficienti, licet sequestrum jam factum sit & lis pendens. *L. 7. §. fin. ff. qui satisd. cog.* 3. Sequestro volente *ex justa causa* deponere officium. 4. Conditione existente, sub qua facta sequestratio. *L. 6. ff. de pos.* 5. Morte sequestris. 6. Si decreta sit in contumacem loco missionis in bona sequestratio, isque compareat, de judicio satisficiat, & expensas præstet. *c. 1. h. t.* Agunt *hæc AA. de Arrestatione*, quæ sequestro affinis est, quæ possunt videri.

TITULUS XVIII.

De Confessis.

Q. 1. Quid sit & quotuplex confessio? Resp. Prout servit ad decisionem causarum est ejus quod ad adversario intenditur, facta asseveratio. *Resp.*

Resp. 2. Ratione modi alia est vera vel expressa confessio, quæ fit verbis claris, scripturâ, vel aliis signis declarandæ voluntati idoneis. Alia ficta vel tacita, aut quasi confessio, quæ ex certo quopiam facto elicitur, vel à Lege intervenisse fingitur; sic qui transigit de delicto, ut ad *Tit. de Transact.* fateri censetur. *L. 4. 5. & 15. ff. de his, qui not. infam.* Qui contumax est in iudicio, & legitimè interrogatus non respondet, saltem in civilibus, pro confessio habetur. *c. 2. h. t. in 6.* 2. Ratione objecti alia est Civilis, alia criminalis; alia principalis, alia incidens. 3. Alia est pura seu simplex, quâ quis adversarii intentionem simpliciter & sine adjectione fatetur; alia qualificata, quâ quis adversarii intentionem fatetur quidem, sed adjecta conditione, modo, vel alia qualitate. Item alia spontanea, quæ liberè; alia extorta, quæ vi, metu, dolosis persuasionibus elicitur. 4. Præcipuè ratione loci confessio tam civilis quàm criminalis subdividitur in *judicialem*, quæ fit coram iudice in loco iudicii, & in *extrajudicialem*; quæ fit extra iudicium &c.

Q. 2. Quæ requirantur ad confessionem iudicialem, ut ea suos habeat effectus? *Resp.* Seqq. Major, sponte, sciens, contra se, est jus ubi, & hostis, certum, lisque, favor, jus, nec natura repugnet. Scil. 1. ut edita sit à majorenni. Ut sponte & liberè, non vi aut metu tormentorum extorta *c. 1. caus. 15. q. 6. 3.* Ut sciens confiteatur, scil. ut confessio ex certa scientia, non ex errore, neque ex calore iracundiæ præcedat. 4. Ut contra

G 4

se

se ipsum fiat, pro se enim etiam in articulo mori facta non probat in præjudicium alterius. 5. *in iudicio fiat* scil. coram iudice, non coram Arbitratore; coram iudice, non coram Notario tantum, & quidem coram iudice competente & regulariter sedente pro tribunali. 6. Ut fiat *presente adversario*, qui venit nomine *hostis* in veritate. de iure scil. Civili tantum; non tamen semper necessaria est præsentia partis adversæ. *Vlph. h. n. 9.* 7. Ut sit *de re certa*, quia parit sententiam certam. *L. 6. pr. ff. h. t.* 8. Ut *de re litigiosa*. 9. Ut non in favorem *consitentis*. *L. 6. C. de prob.* 10. Ut sit *de re*, quæ neque *rerum natura* neque *iuri adversatur*; exemplum ultimi est in *c. 5. de eo. quod cognov.*

Q. 3. Quos effectus habeat confessio judicialis
Resp. 1. Rite facta est plenissima probatio *L. 17. de præscript.* in eodem scil. iudicio, nam confessio in iudicio civili non præjudicat in iudicio criminali *plenè* ut sufficiat ad condemnationem, licet sit sufficiens ad torturam. Ratio, quia pro respectu secundi iudicii potius extrajudicialis debet dici, quàm judicialis, utpote facta coram alio iudice & ad alium finem. In iudicio tamen summario facta legitima confessio plenariè etiam probat in ordinario.

Resp. 2. Confessio judicialis rite facta inducit notorium. *c. 7. de cohabit. Cler. & mul.* Tollit præsumptionem juris & de iure. *Pirb. h. n. 11.* Locum habet post conclusionem in causa, quantum quidem probationibus, non confessioni re-

nun-

nuntiatur. *c. 10. de fid. instrum.* Res iudicata ob illam retractatur. Sanat omnes defectus processus, modo coram iudice competente & sponte sit facta. Equiparatur rei iudicatae, ita tamen, ut in causa criminali contra confessum requiratur sententia definitiva, sive confessio facta sit ante, sive post litem contest. *c. 2. h. t. l. 5. ff. de cust. & exhib. reor.* Ratio, quia ob maximum periculum vitae confessus pro condemnato in his haberi non debet; non tamen in causa civili, si facta sit confessio ante litem contest. *l. 21. ff. de jud.* Secus si post *l. c. 10. de transact.*

Resp. 3. Unius partis confessio in beneficiis non probat in favorem alterius, dum is tantum fundat in ea intentionem suam; quia haec in Canonico & legitimo titulo, non in confessione colligantis fundari debet.

Q. 4. Quos effectus habeant aliae confessiones iudiciales? Resp. 1. Confessio qualificata facta vel coram iudice vel adversario, tum poterit ab his acceptari quoad substantiam, & rejici quoad qualitatem, si obstet confessio praesumptio juris v. g. si reus confiteatur, se verba contumeliosa dixisse, sed non animo injuriandi. *l. 5. C. de injur.* Vel si qualitas non est per se connexa negotio principali, v. g. si reus dicat, *fateor, quod mutuos 100. mihi dederis, sed pactus es de non petendo*, poterit hoc casu acceptari confessio quoad debitum de mutuo, rejici quoad pactum de non petendo, donec probetur. *l. 25. ff. de probat.*

Resp. 2. Confessio per torturam, etiam legitime

timè adhibitam *plene* non probat, nec præjudicat confitenti, nisi die sequenti *ad bancum juris* ratificet confessionem, id est, nisi ad locum publici tribunalis reductus & extra tormentorum conspectum constitutus in confessione persistat. *L. 1. §. 17. & seq. ff. de Quast. L. 2. C. de custodia reor.*

Resp. 3. Confessio *dolosè*, scil. fictâ promissione impunitatis, vel per quæstiones captiosas, à iudice elicita non præjudicat Reo quoad poenam ordinariam saltem. Ratio fundatur in æquitate naturali & *c. 7. de renuntiat.*

Resp. 4. Confessio à reo contra se facta nullatenus præjudicat Sociis criminis, nequidem in tantum, ut interrogari possit de Sociis, dum nulla circa illos præcessit infamia aut aliunde hausta indicia. *c. 1. h. t. c. fin. caus. 15. q. 3. L. fin. C. de accus.* Sunt tamen crimina, in quibus jus & praxis tribunalium de Sociis interrogari permittit; exempla sunt in *L. 5. §. fin. C. ad L. Jul. Maj. c. 5. de hæres. in 6. L. 2. C. de fals. monet. & c.* Interrogandus est autem Reus tantum in genere de Sociis, si jus vel consuetudo permittit interrogare, non in specie, nisi alia concurrant; quia hoc potius esset suggerentis. *L. 1. §. 12. ff. de QQ.* Facta verò à Reo confessio sive sponte, sive ad interrogationem iudicis in genere interrogantis, præjudicat in tantum tertio, ut fundet contra illum inquisitionem etiam specialem, si vel sit crimen exceptum, vel confessio adminiculata. Vide Pichler *h. t. n. 13. Leur. h. t. Q. 501.*

Q. 5. *Quanam sit obligatio fatendi veritatem ad interrogationem judicis?* Resp. 1. Reus non tenetur judici non legitimè interroganti fateri *crimen*, sed potest loqui amphibologicè, non tamen dicere falsum vel mentiri. c. 17. 19. & 21. de *Accus.* Tunc autem censetur judex non legitimè interrogare, dum interrogat de crimine, de quo nulla præcessit infamia, neque indicia competentia, nec semiplena probatio; vel dum non habet jurisdictionem, aut habet eam impeditam. In causis civilibus si debitum nondum à se expunctum scit reus, aliunde tenetur fateri & satisfacere.

Resp. 2. Dum interrogatio quidem est juridica, ex falsa tamen præsumptione, non modò non tenetur fateri reus, sed potest simpliciter, etiam cum juramento, factum negare. Ratio quia in tali negatione & juramento nulla intervenit falsitas, cum enim similes à judice formatæ propositiones in sensu & intentione interrogantis sint falsæ, eas negans non dicit falsum, sed verum. Sic ergo Titius v. g. qui fictè contraxit matrimonium, interrogatus super eo, potest simpliciter negare à se contractum matrimonium &c.

Resp. 3. Dum reus dubitat, num judex procedat legitimè & juris ordine servato, non tenetur fateri crimen. Ratio, quia cum nemo b. f. possidens famam, honorem, & bona, teneatur se illis spoliare, donec constet ei de jure, quo compellitur ea dimittere, ergo nec tenebitur reus parere superiori imperanti confessionem criminis,

minis, per quam amissio famæ, imò & vitæ incurritur, quamdiu non constat, habere illum potestatem eam urgendi & imperandi.

Resp. 4. Dum reus scit se interrogari juridice & servato juris ordine, tenetur fateri veritatem scil. debitum vel delictum. Ratio, quia qui tenetur obedire superiori legitime præcipiente. Dicit tamen de *Lug. de iust. d. 40. S. 1. n. 16.* probabilem & in praxi tutam esse sententiam, postquam reum in causa capitali, ubi puniendus esset pernam mortis vel æquivalente, etiam legitime interrogatum celare veritatem, &c. quamdiu sperat se talimodo posse effugere condemnationem. Ratio, quia lex seu præceptum humanum, fatendi crimen mortis inductivum, non est accomodatum humane imbecillitati, nec humano modo impletum possibile, ergo.

Q. 6. An reus confessionem in iudicio factam revocare possit? Resp. 1. Si in *continenti* revocata fiat, admittitur, licet nullus error probatus fuerit. *arg. c. 7. de test.* 2. Si ex *intervallo*, tum solum admittitur, si revocetur confessio à Procuratore facta, ostendaturque eum errasse in facto, de quo ex officio non tenebatur inquirere; vel si confessus ex intervallo volens confessionem revocare probet, eam contigisse ex errore facti alieni. *arg. cit. c. 7.*

Q. 7. Quid dicendum de confessione extrajudiciali? Resp. 1. Ad hoc ut Confessio extrajudicialis probet aliquid (an plenè, an semiplenè, dicetur statim) debet esse *spontanea*; deinde *sufficienter*

cienter probata in iudicio; contra ipsum confitentem; per se & principaliter facta, non incidenter tantum. Reiffenst. h. à n. 41.

Resp. 2. Confessio extrajudicialis in causis civilibus regulariter non probat plenè, sed tamen *semiplenè*, si vel sit *discreta*, cum expressione scilicet causæ, ex qua ortum debitum, vel fiat coram Adversario, etiam si sine expressione causæ c. 14. de *fid. Instrum.* Imò & *plenè*, si discerta sit & simul in scriptis, aut viva quidem voce, sed præsentate adversario, fueritque per duos testes integræ fidei probata, c. 14. cir. L. 13. C. de *non, num pec.* Item, si facta sit à moribundo, etiam sine expressione causæ, dum tendit ad liberationem alterius, v. g. dum Cajus coram 2. legitimis testibus fatetur solutionem 100. fl. debitorum sibi factam: vel etiam dum confessio illa facta est ad obligandum se, modò expressa hic causa sit, nec ex circumstantiis contrarium appareat. &c.

Resp. 3. Confessio Sacramentalis in foro externo confitenti non præjudicat, & omnino nihil probat. c. 13. de *excess. Præl.* c. 2. de *off. Ord.* neque scheda, in qua in ordine ad faciendam confessionem Sacramentalem descripta sunt crimina, sive reperiatur casu, sive aliter extorqueatur, ulli potest esse usui. Ita Omnes.

Resp. 4. Confessio extrajudicialis in causis criminalibus, sive præsentate, sive absente adversario facta, etiam legitimè probata, non habet vim *plena* probationis, sufficientis ad condemnationem. Ita communis. Imò nec *semiplena*, ut
Pirh.

Pirh. *h. t. n.* 40. Vide Felin. *in c. 25. de rescrip*
indicium tamen facit *contra confitentem* ad tortu-
ram, ubi seriò facta & non ex calore iracundiæ, &
aliter temerè effusa. Sumitur *ex cit. c. 25. de rescrip*

TITULUS XIX.

De Probationibus.

Q. 1. *Quid sit probatio & quotuplex?* *Resp.* 1.
Probatio est ostensio rei dubiæ & contro-
versæ legitimè *judici* factâ; huic enim juxta *c. 1. h. t.*
principaliter fit probatio. Per *Ly legitima facta*
intelligitur, quòd debeat esse clara, perspicua,
& certa. *c. 8. h. t.* concludens *regulariter* & plena.
Matth. 18. L. 9. C. de jud. citatâ ad ejus receptio-
nem parte adversa. arg. *L. 47. ff. de re jud. instituta*
ordinariè post litem contest. *tot. tit. ut lite non con-*
&c.

Resp. 2. Alia est *artificialis*, quæ fit ex ipsis rei
visceribus, arte & industriâ probantis, per præ-
sumptiones & conjecturas; alia *inartificialis*, quæ
assumitur extrinsecus, v. g. à testibus, instrumen-
tis, juramento. 2. Alia est *plena*, alia *semiplena*,
quidquid contra hanc divisionem dicat *Wilsen-*
bach, & alii. *Plena* est, quæ se solâ plenam fidem
judici facit, tantam scil. ut eâ instructus, senten-
tiam ferre & controversiam decidere possit, nullo
alio requisito: hujus 4. sunt species, quæ ordine
Titulorum post hunc *Tit 19.* ponuntur. *Semi-*
plena est, quâ aliqua, non tamen plena fides fit
judici, nec sufficit, ut ex ea ad ferendam senten-
tiam